

Nr 14.

Af herr **Gullberg**, om beredande af behörighet för frikyrko-
organisations församlingsföreståndare att förrätta dop
och jordfästning.

Inom den svenska statskyrkan har som bekant under de sista årtiondena frikyrkliga riktningar uppstått och fått en rätt afsevärd omfattning. Det är nog inte alls öfverdrifvet, om man uppskattar de s. k. frikyrklige inom landet till 200,000 myndige män och kvinnor. De ha uppfört sina missionshus och kyrkor och i dem samlas söndagligen stora skaror af vårt folk och få sin andliga uppbyggelse. Att börja med sågo statskyrkans officiella representanter, biskopar och präster, dessa riktningars tillvaro och arbete med mycket oblida ögon. Bitterheten mot dem är dock nu, det kan med glädje konstateras, mångenstädes alldeles borta. Man har å ömse sidor funnit att det är uppgifter nog för såväl den officiella kyrkan och hennes tjänare som för dessa frikyrklige. Med afseende på ordets förkunnande och nattvardens utdelning är också full frihet, så att någon ytterligare frihet med afseende på dessa två s. k. nådemedel föreligger icke. Äfven angående vigsel och äktenskapsafslutning har Riksdagen tillmötesgått de önskningsar, som i vida frikyrklige och äfven okyrklige kretsar varit rådande. Emellertid kvarstå ännu ett par oegentligheter, som jag härmed tager mig friheten påpeka i förhoppning att det måtte medföra rättelse.

Den första rör barndopet. Ingen kan ju förmena frikyrklige föräldrar att låta döpa sina barn af församlingsföreståndaren i den församling de tillhöra. Sådana dop förekomma ock somligstädes rätt allmänt. Dessa barn inskrifvas nu i de kyrkoböcker, som föras af det officiella prästerskapet, med anteckning om att de icke äro döpta af svenska kyrkan. Någon skada häraf lida väl barnen icke, men nog är nämnda anteckning minst sagdt en oformlighet, och borde rättelse i denna sak kunna vinnas.

Den andra rör jordfästning af medlemmar tillhörande frikyrkliga församlingar. Någon straffpåföljd torde icke numera komma i fråga i fall den frikyrkliga församlingsföreståndaren åtog sig detta uppdrag. Men så lojala äro de frikyrkliga och deras ledare, att de anmoda det officiella prästerskapet att utföra också den akten. I bästa samförstånd brukar väl ock i regel uppgörelse kunna träffas mellan statskyrkans präster och de frikyrkliges familjer vid nämnda tillfällen om tid och förhållanden vid jordfästningen. Men nog skulle det för nämnda familjer kännas bäst, om de i allo finge ordna med saken som de helst önska.

För god ordnings skull och till alla parternas båtnad synes mig här omförmälda förhållanden kunna lagligen ordnas så, att frikyrkoorganisation, hvars medlemsantal af myndige män och kvinnor uppgår till minst 50, hvilka icke vilja ställa sig under den s. k. dissenterlagen utan alltfört stå kvar i svenska statskyrkan, må för af dem vid församlingssammankomst vald föreståndare kunna hos Konungens befallningshafvande eller annan myndighet begära fullmakt för honom att för en tid af högst 5 år i sänder med laglig befogenhet fullgöra häröfvan nämnda handlingar. Skulle missbruk på ett eller annat sätt ske, så kan fullmakten återkallas. Af sådan församlingsföreståndare utfärdad, lagligen bevitnad dopattest skulle gälla så, att ingen särskild anteckning skulle behövas. Jordfästning af med dylik fullmakt försedd person skulle ock vara af fullkomligt legal natur.

På grund af hvad jag häröfvan anfört får jag härmed värdsamt hemställa,

att Riksdagen i skrifvelse till Kungl. Maj:t måtte begära, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga en lag, som ger frikyrkoorganisation rätt att för sin församlingsföreståndare begära fullmakt och tillstånd att förrätta dop och jordfästning, som enligt nu gällande kyrkolag endast tillkommer prästman.

Stockholm den 23 januari 1912.

Wilh. Gullberg.